

Doustaly proti Francii, rozsudek ze dne 23. 4. 1998

Stěžovatel: Doustaly

Žalovaný stát: Francie

Číslo stížnosti: 26256/95

Datum: 23.04.1998

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: přiměřená lhůta/délka řízení, spravedlivé zadostiučinění, spravedlivý proces, správní řízení/soudní řízení správní

Významnost: 2

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

23. dubna 1998

VĚC DOUSTALY

(Rozsudek ve věci Doustaly versus Francie)

Evropský soud pro lidská práva, zasedající v souladu s článkem 43 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a v souladu s příslušnými ustanoveními Jednacího řádu Soudu A jako Senát, který tvořili soudci R. Bernhardt, předseda, L. - E. Pettiti, A. Spielmann, N. Valticos, B. Repík, P Jambrek, E. Levits, J. Casadevall, V. Butkevych a dále H. Petzold, tajemník Soudu, a P. J. Mahoney, zástupce tajemníka Soudu, po uzavřené poradě Senátu, která se konala ve dnech 31. ledna a 26. března 1998, posledně uvedeného data vynesl následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ byl postoupen Soudu Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) dne 23. ledna 1997, během tříměsíční lhůty stanovené článkem 32 § 1 a článkem 47 Úmluvy. Tomu předcházelo podání stížnosti (č. 26256/95) proti Francouzské republice předložené Komisi podle článku 25 francouzským občanem, panem Michele Doustalem, dne 29. prosince 1994.

Žádost Komise se opírala o články 44 a 48 a o prohlášení, jímž Francie uznala obligatorní jurisdikci Soudu (článek 46). Předmětem stížnosti byla žádost o vydání rozhodnutí, zda skutkový děj případu zakládá porušení závazků odpovědného státu podle článku 6 § 1 Úmluvy.

2. K dotazu učiněnému podle ust. 33 § 3 (d) Jednacího řádu Soudu A stěžovatel prohlásil, že si přeje zúčastnit se řízení, a určil advokáta, který jej bude zastupovat (ustanovení 30).
3. Vytvořený Senát zahrnoval ex officio pana L. - E. Pettitiho, zvoleného soudce s francouzským

občanstvím (článek 43 Úmluvy), a pana R. Ryssdala, předsedu Soudu (ustanovení 21 § 4 /b/). Dne 21. února 1997 za přítomnosti tajemníka Soudu předseda vylosoval jména dalších sedmi členů, jimiž se stali: A. Spielmann, N. Valticos, B. Řepík, P. Jambrech, E. Levits, J. Casadevall a V. Butkevych (článek 43 in fine Úmluvy a ustanovení 21 § 5 Jednacího řádu Soudu A). Následně pak pan Ryssdal, který se nemohl zúčastnit dalšího projednávání případu, byl ve funkci předsedy Senátu nahrazen panem Bernhardttem, místopředsedou Soudu.

4. Jako předseda Senátu (ustanovení 21 § 6 Jednacího řádu Soudu A) pan Ryssdal prostřednictvím tajemníka Soudu konzultoval se zástupcem francouzské vlády (dále jen „Vláda“), s právním zástupcem stěžovatele a s delegátem Komise organizaci řízení (ustanovení 37 § 1 a 38). V souladu s následným usnesením obdržel tajemník Soudu vyjádření stěžovatele a Vlády ve dnech 12. a 17. září 1997. Delegát Komise své písemné vyjádření nepředložil.
5. Dne 4. července 1997 vyhotovila Komise na žádost tajemníka Soudu, jednajícího na základě instrukcí předsedy Soudu, několik listin.
6. V souladu s rozhodnutím předsedy Soudu se veřejné jednání uskutečnilo v Paláci lidských práv ve Strasbourgu 28. ledna 1998. Soud se předtím sešel na přípravném zasedání.

Před Soud předstoupili:

(a) za Vládu pan D. Douvèneau, náměstek sekretáře pro zahraniční věci, Odbor pro právní záležitosti, Ministerstvo zahraničních věcí, zástupce;

(b) za Komisi pan J. - C. Soyer, delegát;

(c) za stěžovatele pan M. Puechavy, Pařížská advokátní komora, poradce.

Soud vyslechl přednesy pana Soyera, pana Puechavyho a pana Douvèneaua.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Geneze případu
2. Pan Michel Doustaly, který žije v Nimes, byl původním povoláním architektem.
3. Dne 9. ledna 1984 s ním Městská rada v Nimes uzavřela smlouvu o projektu a výstavbě střední všeobecně vzdělávací školy, jež měla být postavena v rámci státního školního systému. Během stavby obdržel pan Doustaly v souladu se smlouvou zálohu na dohodnutý honorář ve výši 1 336 643,53 francouzských franků (FRF).
4. Dopisem ze dne 12. dubna 1984 požádala městská rada stěžovatele, aby vypracoval další projekt a aby připravil plány pro výstavbu internátu, které nebyly zahrnuty v původní výzvě k účasti na soutěži.
5. Když byla práce ukončena, rozhodla se městská rada snížit dohodnutý honorář o polovinu, což mimo jiné odůvodnila tím, že stěžovatel porušil své smluvní závazky. Rada mu rovněž odmítla vyplatit honorář za vypracování plánů pro výstavbu internátu a po přihlédnutí k oficiální klasifikaci a ke složitosti práce, jež byla skutečně vykonána, jej vyzvala, aby jí vrátil částku 494 370,06 FRF z obdržené zálohy.
6. Řízení před Správním soudem v Montpellieru
7. Dne 26. července 1985 podal pan Doustaly žalobu u Správního soudu v Montpellieru, která byla zaregistrována dne 29. července 1985. Žádal, aby bylo vydáno nařízení, jímž by se Městské radě v Nimes uložilo vyplatit mu částku 669 100,39 FRF a zákonné úroky, k čemuž byl oprávněn jakožto ke konečnému vyrovnání dohodnutého honoráře.
8. Městská rada předložila svou obhajobu dne 30. září 1985.
9. Dne 21. ledna 1988 učinil stěžovatel další podání. Ve dnech 24. února a 24. března 1988 zaslal stěžovatel dopisy předsedovi správního soudu, kde požadoval, aby bylo stanoveno datum jednání. Dne 29. února 1988 stěžovatel předložil další listiny.

10. Dne 20. října 1988 požádal opět stěžovatel předsedu správního soudu, aby určil datum jednání.
11. Mezitímním rozhodnutím ze dne 19. prosince 1988 nařídil správní soud provedení znaleckého posudku, jímž by se stanovilo, zda práce byla panem Doustalym řádně provedena, a pro vypracování posudku stanovil znalci čtyřměsíční lhůtu.
12. Dne 31. prosince 1988 pan Doustaly pro nedostatek finančních prostředků definitivně ukončil svou činnost architekta.
13. Dne 21. května 1991 předložil znalec svou zprávu, v níž stanovil výši dlužného honoráře v částce 363 600 FRF a výši honoráře v částce 160 000 FRF za vypracování plánů na výstavbu internátu.
14. Dne 4. září 1991 požádal stěžovatel soud, aby nařídil Městské radě v Nimes vyplatit mu 363 671,28 FRF na základě smlouvy a 160 000 FRF za vypracování plánů na výstavbu internátu, jakož i úroky z obou těchto částek, a to do 5. listopadu 1984. Dále požadoval částku 760 000 FRF jako náhradu škody.
15. Dne 3. prosince 1991 vyzval soud městskou radu, aby se k návrhu vyjádřila.
16. Dne 16. ledna 1992 předložil stěžovatel další žádost, v níž zopakoval své podání ze dne 4. září 1991 (viz výše odstavec 18) a požádal vynést rozhodnutí, ukládající městské radě zaplatit mu částku 867 350 FRF jako náhradu vícenákladů spojených s vypracováním plánů.
17. Dopisem ze dne 27. ledna 1992 upozornil stěžovatel předsedu správního soudu, že lhůta stanovená městské radě pro předložení jejího vyjádření (viz výše odstavec 19) již bezvýsledně uplynula.
18. Ve dnech 11. února a 5. června 1992 předložil pan Doustaly další podání.
19. Svými dopisy ze 17. července a 14. prosince 1992, adresovanými předsedovi a tajemníkovi správního soudu, stěžovatel opět požádal předsedu a tajemníka správního soudu, aby bylo stanoveno datum jednání. Toto se uskutečnilo dne 14. ledna 1993.
20. Dne 21. ledna 1993 správní soud nařídil Městské radě v Nimes, aby vyplatila stěžovateli částku 470 301,28 FRF, sestávající z částky 310 301,28 FRF představující úroky z prodlení od 27. listopadu 1984 a z částky 160 000 FRF představující úroky z prodlení od 20. října 1991. Částka 53 370 FRF představující úroky z prodlení od 27. listopadu 1984 byla odečtena od architekta honoráře pro nedostatečnou kvalitu práce vykonané jeho subdodavatelem. Pokud se jedná o škodu způsobenou na profesionální pověsti pana Doustalyho, v rozsudku bylo uvedeno, že stěžovatel neprokázal, „že pokles jeho obchodního obratu byl přímým důsledkem jednání příčitatelného Městské radě v Nimes“.
21. Řízení před Odvolacím správním soudem v Bordeaux
22. Dne 17. května 1993 se stěžovatel, poté co shledal přisouzenou částku nedostatečnou, odvolal k Odvolacímu správnímu soudu v Bordeaux.
23. Jelikož odvolání nemělo odkladný účinek, odvolal se stěžovatel dne 16. července 1993 k Oddělení zpráv a výzkumu Státní rady (Conseil d'Etat). Nicméně poté, co městská rada provedla první splátku, byl případ dne 11. října 1993 uzavřen s odůvodněním, že výkon rozsudku právě probíhá. Další dvě splátky městskou radou byly uskutečněny v prosinci 1993 a v únoru 1994.
24. Městská rada v Nimes předložila své vyjádření dne 28. září 1993.
25. Dne 4. července 1994 odvolací správní soud potvrdil rozsudek správního soudu ohledně základní částky, avšak nařídil městské radě zaplatit úroky z úroků přiznané první instancí, které naběhly od 17. května 1993.
26. V dopisech z 30. ledna, 3. května a 10. května 1995 stěžovatel požádal prefekta departementu Gard, aby zajistil splnění výše uvedeného rozsudku městskou radou. Dlužná částka 778 127,27 FRF byla stěžovateli vyplacena dne 18. května 1995.
27. Rozsudkem vynesným Odvolacím soudem v Nimes dne 22. května 1997 v souvislosti se sporem mezi stěžovatelem a jeho subdodavatelem byla panu Doustalymu přiznána částka 53 370 FRF spolu s úroky z prodlení vypočtenými ode dne 27. listopadu 1984 a splatnými formou souhrnných úroků ode dne 20. října 1993; tato částka byla odečtena od honoráře dlužného

městskou radou vzhledem k nedostatečné kvalitě práce vykonané subdodavatelem (viz výše odstavec 24).

ŘÍZENÍ PŘED KOMISÍ

31. Pan Doustaly se obrátil na Komisi dne 29. prosince 1994. Stěžoval si na délku řízení před správními soudy, přičemž se odvolal na článek 6 § 1 Úmluvy.
32. Komise (druhá komora) prohlásila stížnost (č. 26256/95) za přípustnou dne 29. února 1996. Ve své zprávě ze dne 27. listopadu 1996 (článek 31) vyslovila jednomyslný názor, že článek 6 § 1 byl porušen.

KONEČNÉ NÁVRHY PŘEDLOŽENÉ SOUDU

33. Ve svém podání stěžovatel požádal Soud, „aby konstatoval, že délka řízení překročila přiměřenou lhůtu požadovanou článkem 6 § 1 Úmluvy“, a aby mu přiznal spravedlivé zadostiučinění podle článku 50 Úmluvy.
34. Vláda namítla, že článek 6 § 1 Úmluvy porušen nebyl.

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 6 § 1 Úmluvy
2. Pan Doustaly si stěžoval na délku řízení, které ze svého podnětu vedl proti Městské radě v Nimes. Tvrdil, že zde došlo k porušení článku 6 § 1 Úmluvy, který stanoví:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla ... v přiměřené lhůtě projednána ... soudem ...“

36. Aplikovatelnost článku 6 § 1 Úmluvy nebyla v daném případě napadena. Proto postačí, aby Soud konstatoval, že účelem řízení bylo projednat žalobu na zaplacení honoráře dlužného stěžovateli podle smlouvy na design a projekt stavby, sjednané mezi ním a Městskou radou v Nimes dne 9. ledna 1984 (viz výše odstavec 8). Předmětem řízení bylo rozhodnout spor o civilních právech a závazcích, které spadají do oblasti aplikace článku 6 § 1 Úmluvy.
37. Lhůta, kterou je třeba vzít v úvahu
38. Lhůta, kterou je třeba vzít v úvahu, počala běžet dne 26. července 1985, kdy stěžovatel podal své odvolání u Správního soudu v Montpellieru (viz výše odstavec 11). Skončila dne 4. července 1994, kdy Odvolací správní soud v Bordeaux potvrdil rozsudek správního soudu. V rozsudku odvolacího správního soudu bylo nařízeno Městské radě v Nimes, aby stěžovateli vyplatila částku 470 301,28 FRF včetně úroků z prodlení a aby mu vyplatila úroky z úroků přiznaných soudem první instance, které naběhly ode dne 17. května 1993 (viz výše odstavec 28).
39. Nezapočítá-li se doba nutná pro výkon rozhodnutí (viz výše odstavec 29), pak předmětné řízení trvalo téměř devět let.
40. Přiměřenost délky řízení
41. Přiměřenost délky řízení je třeba posuzovat ve světle okolností případu a s přihlédnutím ke kritériím stanoveným v judikatuře Soudu, zejména ke složitosti případu a k chování stěžovatele, jakož i k chování příslušných orgánů. Rovněž je třeba vzít v úvahu i důležitost předmětu sporu pro stěžovatele (viz, mimo jiné, rozsudek ve věci Phocas v. Francie ze dne 23. dubna 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-II, str. 546, § 71 a rozsudek ve věci Duclos v. Francie ze dne 17. prosince 1996, Reports 1996-VI, str. 2180, § 55).
42. Složitost případu
43. Vláda namítla, že případ byl nesporně složitý. Správní soud musel rozhodnout, zda pan Doustaly jednal v souladu s podmínkami smlouvy ze dne 9. ledna 1984 a zda provedl svou práci řádně.

44. Soud má za to, že co do své povahy nebyl daný případ zvláště složitý. Shodně se stěžovatelem Soud konstatuje, že případ se týkal úhrnné jednorázové částky, jež měla být vyplacena na základě smlouvy o provedení veřejné práce. Městská rada neměla připomínky ani výhrady k práci vykonané panem Doustalym v době, kdy práce probíhala, ani po uplynutí dvouměsíční lhůty po splnění smlouvy.
45. Chování stěžovatele a vnitrostátních orgánů
46. Vláda namítla, že délka předmětného řízení byla způsobena - přinejmenším zčásti - chováním stěžovatele, jemuž zabralo dva a půl roku, než předložil další podání, o němž oznámil svůj úmysl je předložit ve své původní žalobě (viz výše odstavce 11 a 13). Vláda uvedla, že francouzské orgány použily všechny dostupné právní prostředky, aby zajistily co nejrychlejší výkon rozsudku Správního soudu v Montpellieru, a poukázala na to, že dne 3. prosince 1991 tento soud vyznamenal Městskou radu v Nimes, aby se k návrhu vyjádřila (viz výše odstavec 19), čímž jasně prokázal svůj zájem na urychlení řízení.
47. Pan Doustaly tvrdil, že si ve své původní žádosti vyhradil právo předložit další podání, což učinil 21. ledna 1988 (viz výše odstavec 13). Prohlásil, že Městská rada v Nimes učinila totéž ve svém vyjádření a že Správní soud v Montpellieru jej nikdy v průběhu řízení nekritizoval, ani mu nebránil předkládat vyjádření.

Kromě toho jeho pokusy urychlit řízení žádostmi adresovanými předsedovi správního soudu v Montpellieru z 24. února, 24. března a 20. října 1988, jakož i ze 17. července a 14. prosince 1992 (viz výše odstavce 13, 14 a 23) byly neúspěšné.

Pan Doustaly dále tvrdil, že bylo povinností správního soudu zajistit respektování čtyřměsíční lhůty stanovené v jeho mezitímním rozhodnutí ze dne 19. prosince 1988 (viz výše odstavec 15) k vyhotovení znaleckého posudku, jehož užitečnost ostatně zpochybnil.

44. Stejně jako Komise i Soud poznamenává, že předložení dalšího podání stěžovatelem bylo pouze jeho možností a nikoli krokem nezbytným k dalšímu pokračování v řízení, takže nemohlo mít žádné důsledky pro jeho délku. Navíc, pan Doustaly nemůže být činěn odpovědným za chování Městské rady v Nimes.
45. Soud dále poznamenává, že ačkoli řízení před Odvolacím správním soudem v Bordeaux trvalo přibližně jeden rok a dva měsíce, řízení před Správním soudem v Montpellieru bylo nevhodně ovlivněno dlouhými obdobími nečinnosti přičitatelnými státu. V této souvislosti se některá období jeví jako abnormálně dlouhá. Téměř tři roky a dva měsíce uplynuly mezi podáním žaloby u správního soudu dne 26. července 1985 a jeho mezitímním rozhodnutím ze dne 19. prosince 1988 nařizujícím znalecký posudek (viz výše odstavce 11 a 15). Tímto rozhodnutím byla stanovena čtyřměsíční lhůta k vypracování znaleckého posudku, který byl předložen dne 21. května 1991 (viz výše odstavec 17), což je více než dva roky a jeden měsíc. Další jeden rok a osm měsíců uplynulo, než Správní soud v Montpellieru vynesl svůj rozsudek dne 21. ledna 1993 (viz výše odstavec 24).

Soud zjišťuje, že Vláda nepředložila žádné přesvědčivé vysvětlení těchto zdržení.

3. Důležitost předmětu sporu pro stěžovatele

4. Stěžovatel poukázal na to, že částky, které v řízení požadoval, souvisely s jeho profesionální aktivitou, a upozornil, že část jeho honoráře, kterou mu dlužila Městská rada v Nimes podle smlouvy podepsané dne 9. ledna 1984, představovala více než 30 % obrátu jeho činnosti jako architekta v daném roce. Kromě toho městská rada byla nejen jeho největším zdrojem objednávek stavebních projektů v aglomeraci, ale též jediným orgánem s výlučnou pravomocí vydat stavební povolení.
5. Vláda tvrdila, že délka předmětného řízení nezpůsobila stěžovateli žádnou finanční škodu a že správní soud a odvolací správní soud mu tak jako tak přisoudily úhrnné úroky z prodlení z

totální částky, která mu byla přiznána jako náhrada škody. Vláda dále uvedla, že předmětem rozsudku správního soudu bylo v každém případě pouhé urovnání speciálního právního sporu, nikoli řešení problémů mezi panem Doustalym a Městskou radou v Nimes, tj. potřeba obnovit reputaci jeho firmy a obnovit pracovní vztahy s městskou správou.

6. Soud poznamenává, že v daném případě byl stěžovatel do určité míry profesně závislý jako architekt na Městské radě v Nimes. Bylo proto nezbytné, aby co nejdříve byl vyřešen spor mezi ním a orgánem, který mohl přímo ovlivňovat výkon jeho povolání. Proto má Soud za to, že soudy projednávající daný případ měly jednat se zvláštní pečlivostí a že měly přihlídnout ke skutečnosti, že peněžní částka, které se stěžovatel domáhal, měla pro něho životní význam a souvisela s jeho profesionální činností (viz, mutatis mutandis, rozsudek ve věci Ruotolo v. Itálie ze dne 27. února 1992, Serie A, č. 230-D, str. 39, § 17).
7. Závěr
8. Za okolností spojených s tímto případem nemůže Soud pokládat za „přiměřenou“ dobu téměř devíti let. Proto zde došlo k porušení článku 6 § 1.
9. Aplikace článku 50 Úmluvy
10. Podle článku 50 Úmluvy

„Jestliže Soud zjistí, že rozhodnutí nebo opatření soudního nebo každého jiného orgánu Vysoké smluvní strany je zcela nebo částečně v rozporu se závazky vyplývajícími z této Úmluvy, a jestliže vnitrostátní právo této strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků takového rozhodnutí nebo opatření, rozhodnutí Soudu přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

1. Škoda
2. Hmotná škoda
3. Pan Doustaly tvrdil, že s ohledem na nepřiměřenou délku řízení utrpěl závažnou škodu vyplývající většinou z nemožnosti domoci se svých práv, čehož mohli využít jeho konkurenti, která navíc měla neblahý účinek na jeho schopnost vykonávat jeho povolání, neboť vedla k ukončení jeho činnosti jako architekta do doby, než správní soud vynesl své rozhodnutí, k jeho vyloučení ze všech veřejných, poloveřejných a quasi-veřejných projektů Městské rady v Nimes, jakož i ke ztrátě jeho soukromé klientely, jelikož dodavatelé a manažeři stavebních projektů přestali od něho požadovat jeho profesní služby.

Podle něho utrpěná hmotná škoda, tak jak ji stanovil nezávislý auditor, dosáhla ke dni 31. prosince 1997 částky 8 956 468 FRF; k tomu je třeba přičíst částku 170 000 FRF vyjadřující další finanční ztrátu způsobenou tím, že Správní soud v Montpellieru a Odvolací soud v Nimes stanovily odlišně základní data pro výpočet úroků, které dlužila subdodavatelská společnost (viz výše odstavce 24 a 30). Proto pan Doustaly požadoval z tohoto titulu náhradu škody ve výši 9 126 468 FRF.

52. Vláda tvrdila, že stěžovatel neutrpěl žádnou hmotnou škodu, jelikož správní soudy vynesly rozsudky v jeho prospěch a jelikož mu byly přiznány úhrnné úroky z prodlení z částek, které mu byly přisouzeny.
53. Delegát Komise uvedl, že panu Doustalymu by mělo být přiznáno odškodnění s ohledem na abnormální průtahy v řízení, které zřejmě vyhovovaly Městské radě v Nimes, avšak byly zcela zapříčiněny správními soudy a vedly k úplnému zhroucení architektovy firmy.
54. Soud pokládá za nezbytné provést rozlišení mezi různými druhy hmotné škody uváděné stěžovatelem.

Pokud jde o uzavření architektovy firmy, Soud souhlasí s rozsudkem Správního soudu v Montpellieru, v němž se uvádí toto: „(Pan Doustaly) neprokázal, že pokles obrátu jeho firmy byl přímým důsledkem jednání přičitatelného Městské radě v Nimes,“ a to zejména proto, že část honoráře, kterou mu rada dlužila, činila podle stěžovatele samotného pouze 30 % ročního obrátu jeho firmy, docíleného v roce, kdy byla smlouva podepsána.

Pokud jde o zhoršení kontaktů a ztrátu možností pracovat v budoucnu pro Městskou radou v Nimes, která se rozhodla vyloučit jej ze všech svých projektů. Soud má za to, že stěžovatel si nemohl být jist ani před zahájením sporu a podáním žaloby proti městské radě, zda tato bude sjednávat smlouvy na městské projekty s ním, nebo zda si pro tyto projekty vybere jiného architekta.

Soud má za to, že nelze shledat příčinnou souvislost mezi porušením článku 6 § 1 a těmito dvěma typy uváděné škody. Proto musí v této části požadavky stěžovatele zamítnout.

Pokud jde o ztrátu soukromé klientely stěžovatele kvůli poškození jeho dobrého jména, způsobenou podezřením, jež vyvolalo pokračující řízení, má Soud za to, že v tomto ohledu stěžovatel utrpěl značnou škodu, zapříčiněnou ovzduším nedůvěry vytvořeným vůči jeho osobě z důvodu probíhajícího sporu mezi ním a Městskou radou v Nimes. Rozhodnutím opírajícím se o princip spravedlnosti přiznává Soud z tohoto titulu stěžovateli částku 500 000 FRF.

2. Morální škoda
3. Pan Doustaly požadoval částku 100 000 FRF jako náhradu morální škody způsobené extrémní délkou řízení, což způsobilo poškození jeho profesní reputace a stalo se permanentním zdrojem úzkosti.
4. Vláda namítla, že požadovaná částka je nepřiměřená, a navrhla Soudu, aby v případě, že shledá porušení (Úmluvy), přiznal stěžovateli částku mezi 20 000 a 30 000 FRF.
5. Soud konstatuje, že nepřiměřená délka řízení poškodila dobré jméno pana Doustalyho. Požadovanou částku shledává Soud přiměřenou a přiznává ji stěžovateli v plné výši.
6. Náklady a výdaje
7. Stěžovatel požadoval částku 50 502 FRF, zahrnující náklady za znalecký posudek stanovící jeho profesní poškození ve výši 20 502 FRF, přičemž zbytek připadá na honorář jeho advokátovi, zastupujícímu jej před orgány Komise.
8. Vláda prohlásila, že je připravena uvesti uvedené náklady uhradit, pokud stěžovatel prokáže, že byly skutečně vynaloženy, což tento neučinil. Přitom však Vláda namítla, že náhrada by neměla být vyplacena za honorář nezávislému auditorovi, protože neexistuje jeho příčinná souvislost s uváděnou škodou.
9. Delegát Komise se v tomto ohledu nijak nevyjádřil.
10. Rozhodnutím, které se opírá o princip spravedlnosti, přiznává Soud v tomto případě stěžovateli částku 40 000 FRF.
11. Úroky z prodlení
12. Podle informací, které má Soud k dispozici, zákonná úroková míra aplikovatelná ve Francii v době přijetí tohoto rozsudku činí 3,36 % ročně.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. Rozhoduje, že článek 6 § 1 Úmluvy byl porušen;
2. Rozhoduje,

(a) že žalovaný stát je povinen zaplatit stěžovateli ve lhůtě tří měsíců částku 500 000 (pět set tisíc) francouzských franků jako náhradu hmotné škody, 100 000 (sto tisíc) francouzských franků jako náhradu morální škody a 40 000 (čtyřicet tisíc) francouzských franků jako náhradu nákladů a výdajů;

(b) že zákonné úroky o roční sazbě 3,36 % z těchto částek jsou splatné po uplynutí výše uvedené tříměsíční lhůty až do konečného vyrovnání;

3. Zamítá zbývající část žádosti o spravedlivé zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém a francouzském jazyce a vyhlášeno na veřejném zasedání v Paláci lidských

práv ve Strasbourgu dne 23. dubna 1998.

Herbert PETZOLD

předseda

Rudolf BERNHARDT

tajemník